

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

DIANA NANCOFF MUȘAT

TE CAUT
NEÎNCETAT

Roman

WWW.CORESI.NET

Coperta: Leo Orman

© 2019 CORESI Publishing House SRL, WWW.CORESINET

Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-996-403-3

Pentru mai multe informații privind această carte,
scrieți la coresi@coresinet

www.coresi.net
www.LibrariaCoresi.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NANCOFF MUȘAT, DIANA

Te caut neîncetat : roman / Diana Nancoff Mușat – București :

WWW.CORESINET, 2019

ISBN 978-606-996-403-3

821.135.1

CUPRINS

7	CAPITOLUL 1. SPANIA – MADRID
14	CAPITOLUL 2. LEGA ȘI ASTOR.
42	CAPITOLUL 3. LUCA
65	CAPITOLUL 4. JASON
87	CAPITOLUL 5. O SURPRIZĂ NEAȘTEPTATĂ.
103	CAPITOLUL 6. UN SĂRUT
115	CAPITOLUL 7. O CINĂ ROMANTICĂ
150	CAPITOLUL 8. ULTIMA ZI DE VACANȚĂ
178	CAPITOLUL 9. O NOAPTE ÎN CLUB VIGO
208	CAPITOLUL 10. ACASĂ
232	CAPITOLUL 11. NAUFRAGIAT ÎN INIMA MEA
243	CAPITOLUL 12. UN PRIM MINISTRU SUPĂRAT
258	CAPITOLUL 13. LA MARINO

- Respectiv 273
289
303
317
- triu oai
CAPITOLUL 14. O ÎNTÂLNIRE CU SCÂNTEI
CAPITOLUL 15. UN BEBELUȘ NERĂBDĂTOR
CAPITOLUL 16. SPANIA, MON AMOUR
CAPITOLUL 17. DRAGOSTEA

CAPITOLUL 1 SPANIA – MADRID

*„Julietta: Ca marea nesfârșită-i bunătatea-mi
Și dragostea-mi ca marea-i de adâncă.
Din ce tot dărui, tot mai mult am încă,
Și-amândouă-s fără de hotare...”*
William Shakespeare

Sunt în Spania de peste zece zile încercând fără succes să închei o afacere cu firma de avocatură Lega. Sunt irascibilă și mă uit din zece în zece minute la ceas. Tocmai le-am făcut o contraofertă celor de la Lega, iar nerăbdarea de a primi un răspuns favorabil îmi dă prea mult târcoale. Așteptarea mă înnebunește, iar răspunsul nu mai sosește odată.

Mă hotărâsc să ies din camera de hotel și să mă plimb puțin prin Madrid. În cele zece zile de când am ajuns în Spania nu am avut deloc timp să mă plimb sau să vizitez orașul, dar astăzi sunt hotărâtă să scot capul dintre hârtii. Cobor cele cinci etaje ale hotelului pe scări, pentru că îmi este foarte frică de lift, salut personalul hotelului aflat în lobby și trag prima gură adevărată de aer din ultima vreme.

Realizez la scurt timp că habar nu am în ce direcție să mă duc sau ce anume aş putea vizita, așa că intru în prima librărie pe care o văd și mă hotărâsc să fac rost de o hartă a orașului și a obiectivelor turistice.

– Bună ziua, spun eu reticentă pentru că nu știu dacă doamna din fața mea cunoaște engleza sau nu.

Femeia se uită la mine, dar nu răspunde. Cred că are undeva în jur de 50 de ani. Nu este prea vorbăreață, are un coc perfect strâns în mijlocul capului și un costum roșu cu dungi negre care îi dă un aer exigent și rigid. Mă gândesc să mai încerc o dată.

– Credeți că mă puteți ajuta cu o hartă a orașului?

– Ok, îmi răspunde și îmi arată spre un semn de unde deduc că o hartă costă 5 euro.

– Ok spun și eu încântată că am reușit să facem progrese. Îi întind banii și aștept să îmi dea harta după care îi mulțumesc frumos, îi spun chiar și ‘gracias’ pentru a fi și mai bine înțeleasă.

Doamna îmi zâmbește și îmi face semn că totul este în regulă, păstrează totuși acel aer rigid când trece la următorul client. Amabilitatea englezilor diferă de cea a spaniolilor, dar în principiu sunt oameni plăcuți și prieteni.

Ies înapoi pe stradă și deschid harta să mă orientez. Văd că strada pe care mă aflu se numește Grand Via, iar la capătul ei se află cea mai importantă piață a Madridului – Plaza de España. Împăturesc harta și o bag în geantă.

Strada este atât de aglomerată încât abia am loc să merg pe trotuar, turiștii și localnicii freamătă pretutindeni, dar nu mă las și înaintez hotărâtă spre obiectivul meu.

La scurt timp ajung la destinație. Piața este plină de vânzători ambulanți, de rulote de mâncare, oameni care stau pretutindeni și mănâncă și un aer de romantism... Văd pe telefonul meu, unde informațiile sunt doldora și nu m-am gândit să mă uit înainte să iau harta de mai devreme din librărie, faptul că cel mai important obiectiv din Plaza de España este monumentul închinat lui Miguel de Cervantes, autorul povestirii lui Don Quijote de la Mancha. Oamenii se îngrămădesc să se fotografieze în acest loc, își dau coate și se strigă unii pe alții în diferite limbi. Mă mulțumesc deci să văd monumentul de la distanță.

Îmi chiorăie burta de foame și îmi este o sete de mor. Căldura Spaniei îmi este atât de neobișnuită încât pare aproape să mă doboare. Mă bag repede sub o umbrelă și comand de la o rulotă cu mâncare un hotdog și o sticlă de apă. Mănânc tot sub umbrela rulotei de unde am comandat, stând în picioare de frica soarelui care simt că încă îmi gâdila picioarele, iar bucătarul începe să îmi arunce priviri, apoi îl aud cum vine la geamul rulotei și îmi spune:

– Por que no comer cerca de la fuente? (de ce nu mănânci lângă fântână).

Mă uit la el și abia după câteva momente îmi dau seama că vorbește cu mine, dar sinceră să fiu nu am înțeles o boabă din tot ce a spus.

— Poftim? Nu înțeleg spaniola prea bine, spun eu încurcată, dar bărbatul îmi aruncă priviri bănuitoare.

— Vreți să plec? Vă deranjez? Mă ascundeam puțin de soare... îmi este atât de cald.

Fără niciun răspuns, acesta dispare în interiorul rulo-tei. Se aud tigăile cum sunt mutate pe plite, carnea sfârâind și ajutorul de bucătar spunând ceva. Mă uit în stânga, în dreapta și constat că doar eu mănânc sub umbrela unei rulote și așa cum îmi imaginez arăt penibil, doar că este atât de cald încât broboane de sudoare mi se scurg pe gât și sincer nu îndrăznesc să fac niciun pas de sub oaza mea de umbră. Bărbatul care îmi vorbise mai devreme în spaniolă, coboară din rulotă și vine spre mine. Mă uit la el și crezând că vrea să mă alunge de sub umbrela lui pentru că îi încurc clienții care stau la coadă pentru a comanda și îi bâjbâi "mis disculpas" pentru că știu că asta înseamnă scuze în spaniolă și dau să plec.

— Pleci? Nu ai de gând măcar să îți termini mâncarea?

Vorbise într-o engleză atât de pură și cu un accent identic cu al meu, încât mă năucise. Nu mai știam ce să zic și faptul că arată și foarte bine nu îmi ușura deloc situația.

— A, sunt convinsă că deranjez. Spun eu plină de sudoare pe față și roșie în obraji ca focul. Nu sunt sigură dacă roșeața mea se datora doar căldurii sau apariției acestui bărbat fantastic din fața mea, dar cert este că mascam foarte bine emoțiile pe care le simțeam.

— Chiar deloc, înțeleg de ce căldura Spaniei te sperie. Așa am fost și eu la început, spune el gânditor.

— Englez? mormăi eu mai mult ca pentru mine.

— Getbeget, răspunde el bucuros. M-am născut și am crescut în Stratford-upon-Avon până acum 3 ani când am plecat cu rulota mea prin lume. De atunci călătoresc peste tot și aduc bucătăria engleză și alte preparate în atenția oamenilor simpli.

— Ce coincidență stranie și eu m-am născut, și încă locuiesc în Stratford-upon-Avon, Anglia. Scuză-mă, spun eu cât de drăguț pot pe un ton mios, nu cred că mi-ai spus numele tău.

— Nici tu pe al tău, spune el râzând, dar ai dreptate trebuia să mă prezint înainte de a începe orice discuție cu o doamnă. Îmi cer scuze pentru impertinența mea, numele meu este Luca Smith, al dumneavoastră?

— Poți să mă tutuiești fără nicio problemă, nu sunt încă doamnă, mai degrabă domnișoară. Anna Stone, adaug eu și îmi vine să mă iau de păr singură pentru prostiile pe care le scot pe gură în fața tipului ăsta pe care nici măcar nu îl cunosc.

— Încântat, apoi face o reverență superbă în fața mea și se scuză pentru că trebuie să revină numaidecât în rulotă.

— Încântată, adaug și eu, dar el a plecat demult.

Tipul slab și cu ochelari care a rămas în rulotă cât Luca a coborât să vorbească cu mine, îmi aruncă priviri ucigașe. Am impresia că are un fel de senzație de panică

Respect întipărită pe fața lui, iar mâinile i se mișcă mult mai lent decât gândește. Ca o concluzie, nu mai făcea față la lumea pe care o avea de servit și pentru care trebuia să și gătească, iar în loc să îl strige pe Luca mă înjura pe mine, presupun, și mă amenința din priviri. Hm, nu prea mi-a plăcut tipul. Luca în schimb mi-a plăcut enorm, iar pe lângă aspectul fizic perfect: bronzat, mușchi tonificați, pătrățele presupun pe abdomen (aici nu am văzut nimic, dar îmi place să visez), păr brunet, ochi albaștri, înalt, bine făcut, avea și o politețe care m-a frapat din prima secundă când a deschis gura. Vocea lui era caldă și binevoitoare, iar eu căzusem pradă imaginii pe care o avusesem în fața mea...

Căldura dogoritoare de afară, frumusețea pieței în care mă aflam, mâncarea bună și bărbatul pe care tocmai îl întâlnisem mă dăduseră toate peste cap. Mă simțeam ușoară și abilă ca și cum aș fi putut face orice în acel moment. Mă simțeam îndrăgostită și pluteam pe un norișor pufos și perfect.

Am scuturat din cap nervoasă pe mine și pe imaginația mea tâmpită și am plecat de sub umbrela lui Luca fără să îmi iau la revedere, dar când să plec spre hotel am văzut că piața avea și o frumoasă fântână care nu îmi atrăsese atenția până atunci. Cu cât mă apropiam mai tare, cu atât realizam farmecul pe care îl împrăștia în jur. Apa rece ca gheața te stropea în timp ce stăteai pe marginea fântânii, te răcorea și era atât de bine încât oamenii stăteau acolo să mănânce. Apoi când voiau să plece, aruncau o

monedă în fântână și își puneau cele mai arzătoare dorințe pe fundul apei. Sclipeau atât de frumos miile de monede în apa cristalină și limpede încât fascinată cum eram, am început să caut prin geantă și eu o monedă să o arunc. Stăteam prostește în fața fântânii tot încercând să găsesc o monedă prin geantă, dar nu găseam deloc, adevărul este că era un haos total în ea, dar nu îmi făcusem deloc timp să o curăț de inutilitățile pe care le aveam aruncate pe acolo. Sudoarea mă acoperise iarăși și din instinct mi-a venit să mă arunc cu totul în fântână, dar nu voiam să apar în ziarele de a doua zi sau la știri ca o nebună, așa că m-am abținut.

Într-un final, m-am desprins de frumusețea Plazei de España și am găsit o monedă pe care aruncând-o în fântână, mi-am pus singura dorință arzătoare din sufletul meu: aceea de a-mi întâlni sufletul pereche, apoi am plecat cu pas alert spre hotel în speranța că nu aveam să mă topesc definitiv pe drum sau nu o să leșin de sete. După 15 minute, am intrat în hotel, m-am aruncat mulțumitoare pe un fotoliu din holul hotelului și m-am bucurat de aerul condiționat ce venea de pretutindeni. Am respirat ușurată și mi-am amintit că încă nu primisem niciun răspuns de la Lega, dar parcă nici nu îmi mai păsa.

CAPITOLUL 2

LEGA ȘI ASTOR

„*Julieta: Mai lasă-mă cu mofturile! Spune-mi*

Ce a zis Romeo?”

William Shakespeare

Firma de avocatură Lega este una dintre cele mai vestite firme din Madrid.

Oamenii care fac parte din această firmă sunt puternici, ambițioși și obsedați să câștige fiecare caz. Cazurile sunt alese cu grijă, sunt împărțite în funcție de dificultate și sunt alocate persoanelor potrivite și considerate apte pentru a câștiga. Modul lor de operare, din câte am observat eu, este unul curat, simplu și exigent, dar și extrem de costisitor. Nu oricine poate să își permită un avocat de aici, dar cei care au resursele necesare au 90% șanse să scape de infracțiunile de care au fost deja sau sunt pe cale de a fi acuzați.

Lega și-a dorit neapărat un parteneriat cu firma mea Wilson and Brothers, deoarece prețurile în Anglia sunt rezonabile pe de-o parte, iar pe de altă parte, nu aveau un

departament așa bine instruit ca noi pe mediere. Lega dorește să câștige, ca majoritatea acestor firme din domeniul, prin mediere cele mai multe cazuri pentru că îi scutește de timp inutil petrecut pe la Tribunal și pentru că este mai puțin „messy” decât orice altă variantă. Am fost astfel trimisă de către cei pentru care lucrez să negociez un contract de mediere care să acopere cât mai bine costurile și timpul alocat unui caz, dar până în acest moment nicio variantă propusă de mine nu a fost acceptată. Respingerea nu mă sperie, sincer, dar faptul că nu stau prea bine financiar mă împinge să aduc lucrurile cât mai aproape de ceea ce ne dorim pentru că un eșec cu siguranță nu ar fi binevenit acasă, iar slujba mea s-ar afla în pericol din secunda în care aş părăsi Spania fără acest contract.

Îmi bat capul să rezolv cu tarifarea și contractul pentru că simt că sunt la capătul puterilor cu oamenii aștia. Nu suport modul în care firmele mari caută să se ucidă prin putere unele pe altele, arătându-și astfel supremația în domeniu. Cu siguranță nu aş fi lucrat nici la Lega, nici la Wilson and Brothers dacă situația mea financiară nu ar atârna de un fir de ață în acest moment, dar fiind așa cum este trebuie să fiu cea mai bună variantă a mea în situația asta.

Intrând în imensa clădire unde firma Lega își are sediul, undeva pe la etajul opt al acestei clădiri impresionante de 25 de etaje, constat că opulența și banii pe care îi afișează sunt un mod de a atrage clienții. Lumea roiește

prin birourile lor, țipă, fac fețe fețe sau gesturi de exasperare după fiecare geam în care se află un birou. Agitația și tensiunea domnesc în aer.

Aștept calmă ca fata de la recepție să mă conducă ca de fiecare dată către sala de conferințe unde negocierile or să se reia pentru ultima dată pentru contractul nostru de mediere. Îi zâmbesc și îi dau de înțeles că nu trebuie să se grăbească pentru că mai pot aștepta, dar aceasta se ridică grăbită și mă împinge cu viteza luminii în sala de conferințe și pleacă. Mă așez pe un scaun și revizuiesc în minte ce strategie ar trebui să aplic astăzi, ar trebui să fiu necruțătoare și feroasă, dar nu mă caracterizează deloc, așa că mă frământ și mă agit fără să dau impresia că sunt stresată la maxim. Dacă nu închei afacerea asta, pot să îmi semnez singură demisia pentru că niciun om cu minte la cap nu o să mă mai angajeze în acest domeniu, iar eu o să fiu mai lefteră ca niciodată.

Între timp, în sală își fac apariția trei directori de departamente și toți se uită la mine suspicios și exasperați, cred că au impresia că le consum timpul lor prețios și au de făcut alte lucruri mai importante decât să stea la taclale cu mine pe un amărât de contract, dar mă fac că nu observ atitudinea și îmi pun cel mai frumos zâmbet, apoi mă ridic de pe scaun.

– Bună dimineața.

– Bună dimineața, îmi răspund pe rând cei trei crai de la răsărit. Anna, astăzi avem la dispoziție doar 30 de

mi-nute. Putem ajunge la concluziile necesare în acest timp?

Poftim? Bărbații ăștia trei cred că fac mișto de mine. Nu am ajuns în atâtea zile la o concluzie și o să ajungem în 30 de minute? Simt că mă enervez și obrajii mi se colorează într-un roșu aprins, dar îmi induc să fiu calmă și să nu las acest lucru să se vadă că m-a zdruncinat din temelii.

– În 30 de minute? Sigur, sunt convinsă că reușim să găsim o concluzie în acest timp, adaug eu pe cel mai calm ton posibil.

Mda, cam asta e faza în mediere și negociere, mereu este cineva acolo pus să îți dea viața și planurile peste cap.

– Ne bucurăm, spun ei și se așază pe câte un scaun, dar nu înainte de a-mi face semn să iau și eu un loc.

– Domnilor, vă doriți cu adevărat ca firmele noastre să lucreze împreună și să mediem cazurile care ne sunt alocate?

– Sigur, dacă nu ne-am dori acest lucru nici nu am mai sta de vorbă acum.

– Atunci, sincer vorbind și fără ocolișuri, care este problema?

– Problema este că ne cereți prea mult. Ne depășim bugetul alocat pe acest an dacă vă dăm sumele menționate în contract.

Daniel este directorul departamentului financiar și el este cel care a comunicat cel mai mult cu mine până în acest moment. Este sincer și la obiect din acest motiv